

Akademia Muzyczna im. St. Moniuszki w Gdańsku

SYLABUS

(dla przedmiotu zajęć zbiorowych)

Autorzy opracowania: dr hab. Kai Bumann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rajski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

Nazwa przedmiotu	Dyrygentura
Kierunek studiów	Dyrygentura
Specjalność	Dyrygentura symfoniczno-operowa
Poziom studiów	magisterskie
Tryb	stacjonarne
Jednostka prowadząca	Wydział Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki
Osoby realizujące	dr hab. Kai Bumann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rajski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

efekty kształcenia - wiedza

- posiada gruntowną znajomość repertuaru symfoniczno-operowego i związanych z nim tradycji wykonawczych (K_W01)
- dysponuje szczegółową wiedzą na temat repertuaru symfoniczno-operowego oraz związanego z nim piśmiennictwa (K_W02)
- wykazuje rozległą orientację w zakresie literatury muzycznej, ze szczególnym uwzględnieniem dzieł symfonicznych i operowych (K_W03)
- wie jak wykorzystać zasób wiadomości dotyczący elementów struktury dzieła muzycznego i ich wzajemnych relacji do wyrażania własnych koncepcji artystycznych (K_W04)
- rozumie na czym polegają wzajemne relacje pomiędzy teoretycznymi i praktycznymi elementami studiów oraz wykazuje zdolność do integrowania nabytej wiedzy (K_W14)

efekty kształcenia - umiejętności

- potrafi wykorzystać swoją osobowość artystyczną do tworzenia, realizowania i wyrażania własnych koncepcji artystycznych (K_U01)
- samodzielnie interpretuje utwory muzyczne w oparciu o własne twórcze motywacje i inspiracje na wysokim poziomie profesjonalizmu, zgodnie z wymaganiami stylistycznymi (K_U02)
- podczas realizacji własnych koncepcji artystycznych wykazuje się umiejętnością świadomego zastosowania wiedzy dotyczącej elementów dzieła muzycznego i obowiązujących wzorców formalnych (K_U03)
- wykazuje umiejętność budowania i pogłębiania obszernego repertuaru w zakresie dyrygentury symfoniczno-operowej, z możliwością specjalizowania się w wybranym obszarze (K_U04)
- jest zdolny do funkcjonowania w różnych zespołach wykonawczych jako dyrygent symfoniczno-operowy i posiada umiejętność współdziałania z innymi artystami w ramach rozmaitych projektów, także o charakterze multidyscyplinarnym (K_U06)
- posiada umiejętność kreowania i realizowania projektów artystycznych różnego typu (K_U07)
- posiada zdolność szybkiego odczytania i opanowania pamięciowego utworów, ze świadomym zastosowaniem różnych typów pamięci muzycznej (K_U09)
- w sposób odpowiedzialny podchodzi do występów publicznych i potrafi nawiązywać kontakt z publicznością poprzez wierne, płynne i przekonujące oddanie idei dzieła muzycznego (K_U16)

efekty kształcenia - kompetencje społeczne

- jest kompetentnym i samodzielnym artystą, zdolnym do świadomego integrowania zdobytej wiedzy w obrębie dyrygentury symfoniczno-operowej oraz w ramach innych działań kulturotwórczych (K_K02)
- inicjuje działania artystyczne w zakresie szeroko pojętej kultury (K_K03)
- w sposób świadomy i odpowiedzialny przewodniczy różnorodnym działaniom zespołowym (K_K04)
- umie zaplanować swoją ścieżkę kariery zawodowej na podstawie zdobytych na studiach umiejętności i wiedzy pogłębianej w procesie ustawicznego samokształcenia (K_K05)
- posiada predyspozycje do krytycznej oceny własnych i innych działań twórczych z zakresu kultury i sztuki (K_K07)
- wykorzystuje mechanizmy psychologiczne, aby funkcjonować w społeczeństwie, podejmując własne działania artystyczne i dostosowując się do współczesnego rynku pracy (K_K08)

założenia, cele oraz charakterystyka przedmiotu

Dyrygentura jest dyscypliną wykonawczą (odtwórczą), gdyż jej adepci podczas praktyki zawodowej, przy wszystkich ograniczeniach wynikających z określonych uwarunkowań technicznych, fizycznych i psychicznych - posiadają decydujący wpływ na kształt wykonawczy dzieła orkiestrowego, dysponują środkami oddziałującymi na sam tok procesu interpretacyjnego. Zakres studiów obejmuje wiedzę i umiejętności dyrygenckie, niezbędne do prowadzenia zespołów orkiestrowych, przeznaczonych przede wszystkim do wykonawstwa tzw. muzyki poważnej.

Głównym celem, osiągalnym w najbardziej sprawdzalnym wymiarze, jest nauczenie studenta techniki

dyrygenckiej w stopniu zezwalającym na pełną swobodę wypowiedzi artystycznej w pracy z zespołami orkiestrowymi.

W trakcie procesu kształcenia student powinien poszerzać wiedzę teoretyczną i umiejętności praktyczne w dziedzinie klasycznej techniki dyrygenckiej, dzięki czemu absolwent nabywa zdolność do samodzielnego pokonywania problemów technicznych i artystycznych, a co za tym idzie – opracowywania, przygotowywania i wykonywania utworów orkiestrowych z różnych epok i stylów. Osiągnięcie profesjonalnej sprawności manualnej powinno wyrażać się w operowaniu właściwymi nawykami dyrygenckimi.

Bardzo ważnym aspektem kształcenia jest także wspomaganie studenta w poszukiwaniach subiektywnych środków wyrazu, w przełożeniu na elementy techniki dyrygenckiej.

Istotnym elementem wiedzy przekazywanej studentowi jest zaznajamianie go z problematyką wykonawstwa zespołowego i relacji „dyrygent o orkiestra”, a co za tym idzie - z rolą i zadaniami prowadzącego zespół dyrygenta.

Właściwe przygotowanie do wykonywania zawodu dyrygenta obejmuje także zaznajomienie się - w możliwie szerokim zakresie - z literaturą muzyczną przedmiotu, a nade wszystko z dziełami reprezentatywnymi dla danego okresu historycznego, a na ich przykładzie – ze specyfiką problematyki odtwórczej.

Proces kształcenia koncentruje się także na stymulowaniu rozwoju intelektualnego, osobowości, wrażliwości i smaku artystycznego studenta.

sposób realizacji

zajęcia stacjonarne

wymagania wstępne i dodatkowe

Od studentów wymagana jest systematyczna praca podczas zajęć oraz indywidualne przygotowywanie realizacji utworów orkiestrowych pomiędzy zajęciami, w zakresie wyznaczonym przez pedagoga i wg. jego wskazówek.

Obligatoryjnym wymogiem jest również bierne i aktywne uczestniczenie w praktykach orkiestrowych oraz obserwowanie prób i koncertów zespołów orkiestrowych działających na Uczelni.

Wspomagana jest aktywność studentów w zakresie inicjatyw zmierzających do realizacji koncertów z zespołami organizowanymi we własnym zakresie.

Student powinien wykazywać się pasją do samokształcenia umożliwiającego wszechstronny rozwój intelektualny.

Niezbędnym elementem kształtowania osobowości i poszerzania wiedzy jest aktywne śledzenie wydarzeń kulturalnych w mieście, regionie i - w miarę możliwości - na terenie kraju i poza granicami, ze szczególnym uwzględnieniem wydarzeń z życia muzycznego.

zalecane fakultatywne komponenty przedmiotu

- Analizy dzieł muzyki XX i XXI wieku
- Style muzyczne
- Praktyki orkiestrowe
- Czytanie partytur
- Chór
- Komunikacja społeczna

bibliografia podstawowa

- podręczniki do instrumentoznawstwa, (np: Andrzej Chodkowski – Instrumenty orkiestry dzisiejszej, PWM Kraków 1956; Curt Sachs – Historia instrumentów muzycznych, PWM Kraków, 1989; Kazimierz Sikorski - Instrumentoznawstwo, PWM Kraków, 1975; Edward Chodkowski – Rola instrumentów dętych w orkiestrze XX wieku, Zeszyt Naukowy nr 21, AM Katowice 1978; Adam Carse - The Orchestra, Londyn, Parrish 1949; Simon Ginzburg – Czto nado znať o simfoniczeskom orkiestrze, Leningrad, Muzyka 1968);
- biografie i autobiografie wybitnych dyrygentów (np. F. Endler – Karajan, Felberg SJA, Warszawa 1999, Harvey Sachs – Toscanini, PIW W-wa 1988; B. Pociąg – Wodiczko, PWM Kraków 1964; K. Wiłkomirski - Wspomnienia i Wspomnień ciąg dalszy, PWM Kraków, 1971 i 1080; A. Grzejewska – Ten wariat Maksymiuk, Oficyna Wydawnicza "Twoja Książka", Białystok 1994; H. Czyż – Nie taki diabeł straszny, Wydawnictwo Łódzkie, Łódź 1979; H. Czyż – Jak z nut, Wydawnictwo „Tryton”, Warszawa 1993; E. Markowska – Jana Krenza pięćdziesiąt lat z batutą, PWM Kraków 1996);
- monografie poświęcone sztuce dyrygentury (np. H.C. Schonberg – The great conductors, New York 1967, J. Waldorff – Diabły i anioły, PWM Warszawa 1971, Benjamin Grosbayne – Techniques of modern orchestral conducting, Harvard, HUP 1956; Hermann Scherchen – Des Dirigierens, Leipzig, J.J. Weber 1929, Mainz, Schott 1929; Kirill Kondrašin – Mir dirizera, Leningrad 1976, Muzyka; Gennadij Rozdestvenskij – Dirizerskaja aplikatura, Leningrad 1974).

bibliografia uzupełniająca

semestr	forma zaliczenia	forma zajęć	wymiar godzin	wycena ects
1	egzamin	ćwiczenia	30	5.0

pedagog

dr hab. Kai Bumann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rajski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

treści programowe wraz z opisem efektów kształcenia

- poszerzanie wiedzy na temat zaawansowanej we wszelkich aspektach techniki dyrygenckiej
- ugruntowywanie i rozwijanie umiejętności, wyrabianie nawyków w zakresie techniki dyrygenckiej
- praca nad interpretacją dzieł muzycznych
- realizacja (przy współpracy z dwoma pianistami-akompaniatorami) utworów orkiestrowych o wysokim stopniu trudności (Romantyzm, neoromantyzm, Ekspresjonizm), np. I, II i V Symfonia G. Mahlera, Symfonie J. Brahmsa, Symfonia fantastyczna H. Berlioz, instrumentalne fragmenty dramatów muzycznych R. Wagnera, poematy symfoniczne M. Karłowicza, Z. Noskowskiego, R. Straussa, itp.
Oczekiwane efekty kształcenia
- opanowanie nowych elementów techniki dyrygenckiej, pogłębienie i doskonalenie techniki przekazu
- stworzenie podstaw do samodzielnego rozwiązywania jak największej ilości problemów technicznych i artystycznych, związanych z opracowywaniem partytur z zakresu przewidzianego programem ramowym
- pogłębianie zdolności do samodzielnego opracowywania, przygotowywania i wykonywania utworów orkiestrowych
- rozwinięcie zdolności kreatywnej studenta w dziedzinie interpretacji dzieła muzycznego
- poszerzenie praktycznej znajomości literatury orkiestrowej

metody dydaktyczne

Cele nauczania, a przede wszystkim cel główny – realizuje się przez omówienia, wskazówki i prezentację elementów techniki manualnej przez pedagoga, a także samodzielną pracę studenta prowadzoną wg. wskazań. Niektóre nowe elementy techniczne ćwiczone są w postaci wprawek z zastosowaniem naśladownictwa. Opanowanie nowych umiejętności i ugruntowywanie już nabytych przebiega w oparciu o wybrane utwory orkiestrowe (przy współpracy z dwoma pianistami-akompaniatorami). Przystąpienie do dyrygowania utworem, poprzedzone jest analizą treści muzycznej, wyrazowej i problemów leżących w obszarze techniki dyrygenckiej. Nieodzownym elementem w procesie przygotowywania do zawodu dyrygenta jest aktywny udział w praktykach dyrygenckich z orkiestrą kameralną i symfoniczną oraz obserwacja pracy rozmaitych zespołów muzycznych działających na terenie Uczelni i poza nią. Doświadczenia zdobywane w ten sposób są analizowane wspólnie z pedagogiem prowadzącym. Zaleca się studentom także bierne uczestniczenie w zajęciach *Dyrygentury* prowadzonych przez innych pedagogów.

warunek zaliczenia kursu wraz z metodami i kryteriami oceniania

Warunkiem zaliczenia kursu jest opanowanie założonych zagadnień programowych w stopniu zadowalającym. Sprawdzenie nabytych umiejętności i wiedzy dokonuje się podczas zajęć, a ocena semestralna jest wynikiem egzaminu semestralnego przed komisją egzaminacyjną, w skład której wchodzi wszyscy pedagodzy uczący przedmiotu oraz dziekan lub prodziekan Wydziału. Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki. Egzamin ma charakter praktyczny - student dyryguje z pamięci utworem o wysokim stopniu trudności, reprezentatywnym dla epoki romantycznej, postromantycznej lub ekspresjonizmu (ca 50 min.). Występ studenta ocenia każdy z egzaminatorów, biorąc pod uwagę stopień znajomości partytury, skuteczność techniki dyrygenckiej (jej wyrazistość, precyzję, estetykę, swobodę, ekspresję, przystawalność do zamierzeń interpretacyjnych), muzykalność, kształt muzycznej interpretacji, temperament wykonawczy. Swoje uwagi i ocenę zapisuje na własnym arkuszu. Po przeglądzie wszystkich studentów danego rocznika, liczona jest średnia z ocen proponowanych przez członków komisji egzaminacyjnej. Po ustaleniu kolejności wynikającej z obliczonej średniej, następuje dyskusja, podczas której egzaminatorzy dzielą się swoimi uwagami odnośnie ocenianych studentów. Niekiedy, w wyniku dyskusji, rezultat ustalony arytmetycznie może ulec zmianie.

semestr	forma zaliczenia	forma zajęć	wymiar godzin	wycena ects
2	egzamin	ćwiczenia	30	5.0

pedagog

dr hab. Kai Bumann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rajski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

treści programowe wraz z opisem efektów kształcenia

- stałe poszerzanie zasobu środków przekazu manualnego, wzbogacanie ekspresyjnej strony przekazu, poszukiwanie „własnego języka” w oparciu o pozyskaną wiedzę i umiejętności w ścisłym związku ze stylem i konwencją opracowywanej partytury
- opracowywanie partytur o wysokim stopniu trudności reprezentujących muzykę współczesną w szerokim tego słowa znaczeniu, np. suites baletowe I. Strawieńskiego, poematy symfoniczne C. Debussyego i M. Ravela, Symfonie K. Szymanowskiego, wybrane Symfonie D. Szostakowicza, wybrane utwory W. Lutosławskiego Gry weneckie, Trzy poematy Henri Michaux, Livre pour orchestre, Symfonie, Koncert na orkiestrę B. Bartoka
- poszerzanie zdolności i umiejętności współdziałania z solistą w koncertach instrumentalnych o wysokim stopniu trudności, np. Koncert skrzypcowy J. Sibeliusa, Koncerty fortepianowe F. Chopina, J. Brahmsa, F. Liszta, S. Prokofiewa, Poème de l'amour et de la mer na skrzypce i orkiestrę E. Chaussona, Koncerty skrzypcowe K. Szymanowskiego, itp.
Oczekiwane efekty kształcenia:
- opanowanie nowych elementów techniki dyrygenckiej, pogłębienie i udoskonalenie techniki przekazu

- stworzenie podstaw do samodzielnego rozwiązywania jak największej ilości problemów technicznych i artystycznych, związanych z opracowywaniem partytur z zakresu przewidzianego programem ramowym
- pogłębianie zdolności do samodzielnego opracowywania, przygotowywania i wykonywania utworów orkiestrowych
- rozwinięcie zdolności kreatywnej studenta w dziedzinie interpretacji dzieła muzycznego
- pogłębienie zdolności i umiejętności współdziałania z solistą
- poszerzenie praktycznej znajomości literatury orkiestrowej.

metody dydaktyczne

Cele nauczania, a przede wszystkim cel główny – realizuje się przez omówienia, wskazówki i prezentację elementów techniki manualnej przez pedagoga a także samodzielną pracę studenta prowadzoną wg. wskazań. Niektóre nowe elementy techniczne ćwiczone są w postaci wprawek z zastosowaniem naśladownictwa.

Opanowanie nowych umiejętności i ugruntowywanie już nabytych, przebiega w oparciu o wybrane utwory (przy współpracy z solistą oraz dwoma pianistami-akompaniatorami). Przystąpienie do dyrygowania utworem, poprzedzone jest analizą treści muzycznej, wyrazowej i problemów leżących w obszarze techniki dyrygenckiej.

Nieodzownym elementem w procesie przygotowywania do zawodu dyrygenta jest aktywny udział w praktykach dyrygenckich z orkiestrą kameralną i symfoniczną oraz obserwacja pracy rozmaitych zespołów muzycznych działających na terenie Uczelni i poza nią. Doświadczenia zdobywane w ten sposób są analizowane wspólnie z pedagogiem prowadzącym.

Zaleca się studentom także bierne uczestniczenie w zajęciach z *Dyrygentury* prowadzonych przez innych pedagogów.

warunek zaliczenia kursu wraz z metodami i kryteriami oceniania

Warunkiem zaliczenia kursu jest opanowanie założonych zagadnień programowych w stopniu zadowalającym. Sprawdzenie nabytych umiejętności i wiedzy dokonuje się podczas zajęć, a ocena semestralna jest wynikiem egzaminu semestralnego przed komisją egzaminacyjną, w skład której wchodzi wszyscy pedagodzy uczący przedmiotu oraz dziekan lub prodziekan Wydziału Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki. Egzamin ma charakter praktyczny - student dyryguje z pamięci utworem lub jego fragmentem z zakresu repertuarowego przewidzianego programem ramowym (ca 30') oraz koncertem instrumentalnym o wysokim stopniu trudności lub jego fragmentami (ca 30'-40'). Udział solisty jest obligatoryjny. Akompaniament może być realizowany „przy pomocy partytury”.

Kryteria i metody oceniania jak w poprzednim semestrze.

semestr	forma zaliczenia	forma zajęć	wymiar godzin	wycena ects
3	egzamin	ćwiczenia	30	7.0

pedagog

dr hab. Kai Bummann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rajski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

treści programowe wraz z opisem efektów kształcenia

- poszerzanie i doskonalenie środków techniki dyrygenckiej
- wzbogacanie strony ekspresyjnej przekazu
- opracowywanie partytur utworów wokalnie-instrumentalnych o wysokim stopniu trudności (np. IX Symfonia L. van Beethovena, Requiem – G. Verdiego, oratorium Oedipus Rex - I. Strawieńskiego, Stabat Mater – K. Szymanowskiego, fragmenty oper G. Pucciniego, R. Wagnera)
- Oczekiwane efekty kształcenia:
- opanowanie nowych elementów techniki dyrygenckiej, pogłębienie i udoskonalenie techniki przekazu
- stworzenie podstaw do samodzielnego rozwiązywania jak największej ilości problemów technicznych i artystycznych, związanych z opracowywaniem partytur z zakresu przewidzianego programem ramowym.
- pogłębianie zdolności do samodzielnego opracowywania, przygotowywania i wykonywania utworów orkiestrowych
- rozwinięcie zdolności kreatywnej studenta w dziedzinie interpretacji dzieła muzycznego
- rozwinięcie zdolności i umiejętności współpracy z solistami-wokalistami i zespołami chóralnymi
- poszerzenie praktycznej znajomości literatury z zakresu dzieł wokalnie-instrumentalnych

metody dydaktyczne

Cele nauczania, a przede wszystkim cel główny – realizuje się przez omówienia, wskazówki i prezentację elementów techniki manualnej przez pedagoga a także samodzielną pracę studenta prowadzoną wg. wskazań. Niektóre nowe elementy techniczne ćwiczone są w postaci wprawek z zastosowaniem naśladownictwa.

Opanowanie nowych umiejętności i ugruntowywanie już nabytych, przebiega w oparciu o wybrane utwory (przy współpracy z solistami i dwoma pianistami-akompaniatorami). Przystąpienie do dyrygowania utworem, poprzedzone jest analizą treści muzycznej, wyrazowej i problemów leżących w obszarze techniki dyrygenckiej.

Nieodzownym elementem w procesie przygotowywania do zawodu dyrygenta jest aktywny udział w praktykach dyrygenckich z orkiestrą kameralną i symfoniczną oraz obserwacja pracy rozmaitych zespołów muzycznych działających na terenie Uczelni i poza nią. Doświadczenia zdobywane w ten sposób są analizowane wspólnie z pedagogiem prowadzącym.

Zaleca się studentom także bierne uczestniczenie w zajęciach z *Dyrygentury* prowadzonych przez innych

pedagogów.

warunek zaliczenia kursu wraz z metodami i kryteriami oceniania

Warunkiem zaliczenia kursu jest opanowanie założonych zagadnień programowych w stopniu zadowalającym. Sprawdzenie nabytych umiejętności i wiedzy dokonuje się podczas zajęć, a ocena semestralna jest wynikiem egzaminu semestralnego przed komisją egzaminacyjną, w skład której wchodzi wszyscy pedagodzy uczący przedmiotu oraz dziekan lub prodziekan Wydziału Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki.

Egzamin ma charakter praktyczny – student prezentuje (przy pomocy partytury) fragment dzieła wokalnoinstrumentalnego z zakresu przewidzianego programem ramowym (ca 60').

Kryteria i metody oceniania jak w poprzednich semestrach.

semestr	forma zaliczenia	forma zajęć	wymiar godzin	wycena ects
4	egzamin dyplomowy	ćwiczenia	30	8.0

pedagog

dr hab. Kai Bumann, prof. AM; dr hab. Marcin Nałęcz-Niesiołowski, prof. AM; prof. dr Zygmunt Rychert, prof. dr Wojciech Rąjski; ad. dr Sylwia Janiak-Kobylińska; prof. Przemysław Stanisławski;

treści programowe wraz z opisem efektów kształcenia

- poszerzanie i doskonalenie środków techniki dyrygenckiej
- wzbogacanie strony ekspresyjnej przekazu
- opracowywanie dzieł orkiestrowych o wyższym stopniu trudności w zależności od indywidualnych możliwości studenta
- przygotowanie do koncertu dyplomowego z orkiestrą, w formie samodzielnego (pod opieką pedagoga) przygotowania orkiestry i występu koncertowego (dzieło orkiestrowe lub jego większe fragmenty oraz akompaniament).
Oczekiwane efekty kształcenia:
- pełne przygotowanie do samodzielnej pracy artystycznej w zawodzie dyrygenta

metody dydaktyczne

Cele nauczania, a przede wszystkim cel główny – realizuje się przez omówienia, wskazówki i prezentację elementów techniki manualnej przez pedagoga a także samodzielną pracę studenta prowadzoną wg. wskazań. Niektóre nowe elementy techniczne ćwiczone są w postaci wprawek z zastosowaniem naśladownictwa.

Opanowanie nowych umiejętności i ugruntowywanie już nabytych, przebiega w oparciu o wybrane utwory (przy współpracy z solistami i dwoma pianistami-akompaniatorami). Przystąpienie do dyrygowania utworem, poprzedzone jest analizą treści muzycznej, wyrazowej i problemów leżących w obszarze techniki dyrygenckiej. Nieodzownym elementem w procesie przygotowywania do zawodu dyrygenta jest aktywny udział w praktykach dyrygenckich z orkiestrą kameralną i symfoniczną oraz obserwacja pracy rozmaitych zespołów muzycznych działających na terenie Uczelni i poza nią. Doświadczenia zdobywane w ten sposób są analizowane wspólnie z pedagogiem prowadzącym.

Zaleca się studentom także bierne uczestniczenie w zajęciach z *Dyrygentury* prowadzonych przez innych pedagogów.

warunek zaliczenia kursu wraz z metodami i kryteriami oceniania

Warunkiem zaliczenia kursu jest opanowanie założonych zagadnień programowych w stopniu zadowalającym. Sprawdzenie nabytych umiejętności i wiedzy dokonuje się podczas zajęć, a ocena semestralna jest wynikiem egzaminu semestralnego w formie samodzielnie przygotowanego występu koncertowego z orkiestrą, który ocenia komisja egzaminacyjna, w składzie: pedagodzy uczący przedmiotu oraz dziekan lub prodziekan Wydziału Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki. Egzamin semestralny na zakończenie IV semestru jest koncertem dyplomowym jako elementem składowym egzaminu dyplomowego.

W czasie samodzielnie (pod opieką pedagoga) przygotowanego występu, student dyryguje z pamięci utworem orkiestrowym lub jego większym fragmentem, oraz prowadzi akompaniament do koncertu z udziałem solisty (solistów). Prowadzenie akompaniamentu zakłada możliwość korzystania z partytury.

Kryteria i metody oceniania jak w poprzednich semestrach. Przy ustalaniu oceny ostatecznej, brane są pod uwagę oceny z dyrygentury uzyskiwane w czasie studiów.

Podpisy autorów: